

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Elskede Fører

Del 3

Adolf Hitler: Leder for personlig oppofrelse

av Michael Storm

Som alle revolusjonære bevegelser er nasjonalsosialismen drevet av *personlige ofre*. Vår bevegelse er unik i den forstand at vår leder ikke bare var et eksempel på personlig oppofrelse under kampen om makten, men også gjennom hele sitt liv.

Da Hitler bare var en ung mann, overlot han sin barnepensjon til sin yngre søster, Paula, og dro deretter ut på egen hånd for å overleve i en fiendtlig verden, der det daglige brødet måtte kjempes hardt for. Dette tidlige eksemplet på at han satte andres behov foran sine egne, var gjennomgående i livet hans.

Under første verdenskrig delte Hitler de vanlige soldatenes prøvelser. Regimentet hans ble blødd til blods ved fronten. Etter hvert som styrken avtok, ble hver enkelt mann bedt om å gjøre mer. Ingen gjorde mer enn Hitler. Han meldte seg stadig frivillig til ekstraoppgaver, tok de farligste oppdragene og unngikk døden med nød

og neppe flere titalls ganger. Det var som om han bare ved hjelp av sin egen vilje kunne bringe Tyskland til seier. Når det var på tide for ham å ta en velfortjent hvil eller permisjon, nektet han og ga den i stedet til en gift mann slik at han kunne være hjemme med familien.

Etter dolkestøtet i ryggen og Tysklands ydmykende nederlag sverget Hitler å vie resten av livet til å gjøre Tyskland stort og oppheve den onde Versailles-traktaten. I løpet av disse kampårene opplevde han enda større afsavn enn i sin ungdom.

Hans personlige garderobe var så sjuskete at et partimedlem måtte donere en dress slik at Føreren kunne møte de store industrimagnatene. Ikke bare levde han ydmykt for at hver eneste mark skulle gå inn i kampen, men han måtte også gi opp drømmen om å bli (trodde han den gang) kunstner eller arkitekt.

Materialistisk vinning var ikke det eneste partiet krevde av sin leder. Hitler beklaget seg ofte over at han ikke kunne glede seg over sin egen familie, fordi han ikke kunne gifte seg siden han var gift med hele Tyskland. Enda verre var det at han visste at han aldri ville få oppleve gleden ved å være far, fordi det ville være urettferdig for barna hans - byrden ved å følge i hans fotspor ville bli for stor for dem.

Da krigen kom til Tyskland, måtte Føreren gi opp drømmen om å gjenoppbygge byene sine. Han tok på seg uniformen og nektet å ta den av før seieren var i boks. Han jobbet døgnet rundt og hadde alltid mer og mer å gjøre. Hovedkvarteret hans, "ulvehulen" i Rastenburg, lå begravd i en sumpskog som var for varm om sommeren og for kald om vinteren. Staben hans så på det som en gledesløs oppgave og kunne ikke vente til de ble forflyttet til Paris eller Berlin, slik at Føreren kunne bli igjen og slite videre for Tyskland uten underholdning, lys eller seierens søte frukter.

I førerbunkeren våren 1945 kunne Hitler stjele seg bort fra de militære konferansene i noen minutter for å beundre modellene av de storslåtte nasjonalsosialistiske byene han drømte om å bygge etter krigen, vel vitende om at de aldri ville bli bygget i hans levetid.

Da sovjetiske granater begynte å falle over byen, sa han til Waffen SS-general Leon Degrelle at hvis han hadde hatt en sønn, ville han ønsket at han skulle bli som Degrelle, men at Degrelle måtte bevare livet sammen med oberst Hans-Ulrich Rudel, slik at de kunne inspirere den fremtidige tyske ungdommen med sitt heltomot. Føreren sa at han ville gjøre det ultimate offer for Tyskland og ikke

stikke av, men kjempe mot fienden til den bitre slutt, for så å frata kapitalistene og bolsjevikene deres jødiske glede av ikke bare å stille ham for retten, men også å lemleste kroppen hans, og slik kjempet han til "Untermenschen" bare var noen få meter unna, og så fløy han opp til Valhall.

Adolf Hitler var en mann som ofret seg selv, hele sitt liv, for sitt folk. Den store dyden er et iboende kjennetegn ved nasjonalsosialismen, nemlig at individet ofrer seg for det felles beste. Det er derfor én nasjonalsosialist er verdt hundre demokrater eller republikanere. Det er det som gjør oss så sterke og fryktede.

Som ung stormtrooper pleide jeg å jobbe 48 timer i uken på en lokal fabrikk, donere hele lønnen min til partiet, vaske hovedkvarteret, bemanne skrivebordet, samle inn underskrifter på opprop, lage mat, gjøre TV-intervjuer og av og til ha det gøy i en gatekamp med jordens avskum. De fleste av "godværsnasjonalsosialistene" var vanskelige å finne når det var tid for å gjøre en innsats eller donere penger. Ikke overraskende ble de alle luket ut av bevegelsen, ikke på grunn av drapstrusler eller bomber, men på grunn av manglende overbevisning om nasjonalsosialismen. De ville "feste" og høste ære av andre kameraters verdige ofre. Disse dronene forlot raskt partiet, og hver gang de gjorde det, gjorde det oss sterkere.

Sammenlignet med Førerens ofre er mine penger, min svette og mitt blod et ynkelig offer. Men bevegelsen vår er i dag full av kamerater hvis ofre gjør dem til helter: ekte nasjonalsosialister som Reinhard Sonntag, som ga sitt liv for bare noen få år siden, og Gottfried Kuessel, som har sittet fengslet i over to år (og står overfor ytterligere åtte år i fengsel), samt mange, mange flere som av sikkerhetsgrunner ikke kan nevnes ved navn, men uten dem ville du i dag ikke holdt denne avisen i hendene og lest denne artikkelen.

Vi nasjonalsosialister bedømmer en mann eller kvinne ut fra én eneste styrkeprøve, og det er hvor mye de *ofrer* for seieren. Hvor smarte de er (eller tror de er), hvor rike de er, hvor gode krigere de hevder å være, eller hvor mye øl de kan drikke, betyr ingenting ... bare *hvor mye en person gir av seg selv!*

Hver *og en* av oss - også *du og jeg* - må stille oss selv dette nøkkelspørsmålet!

Heil Hitler!

Begynnelsen

Denne beretningen om Führerens siste kamp i første verdenskrig ble publisert i *Der Schulungsbrief*, mars 1934. Den er skrevet av Kurt Jeserich og er basert på informasjon fra Hitlers krigskamerat Ignatz Westenkirchner, som hadde vendt tilbake til Tyskland fra Amerika på 1930-tallet.

Den store døden stønner over hele Flandern. Den pansrede døden er overalt. Tom jord skjelver under forsvarskampen i 1918. Ilden ruller over granathull og skyttergraver. Engelske tropper mislykkes i angrepet mot Moche-høydene ved Comines. Amerikanske angrepstropper kollapser mot en håndfull lommer med feltgrå kampvilje. Stridsvognkolonner styrter i døden mot det tyske herredømmets klippe.

Midt i den raslende maskingeværilden brøler haubitsere, artilleri, miner og skudd fra dykkende fly. Blod gjødsler jorden, som lukter krutt, og der de døde ikke engang finner dødsfreden. Skjebnen skaper et monument over heltemotet og de forferdelige kvalene til en nesten desperat menneskehet.

En verden er svoret sammen i hat. Ødeleggelse, ødeleggelse, roper den fra de varme kanonløpene.

Det var fronten også!

Spredt i skyttergraver og skytterhull ligger regimentets helter List med sine maskingeværer og geværer, presset ned i furene i den oppkvernede jorden; blødende, men fortsatt kjempende, forbannende, men ikke retirerende!

Kvelden 19. oktober 1918 senker seg over Flanders dødelig sårede landskap. Men døden sover fortsatt ikke. Den blinker fortsatt, gulrød og rasende, den materielle kampens rasende ild. Troppene er utslitte, våte og dekket av gjørme, slitne og sultne. Enkelte menn reiser seg fra skyttergravene og snubler skyndsomt fra granathull til granathull mot bakenden: matbærere! Og fienden dobler ilden.

Tre musketerer, løpere fra regimentsstaben, kjemper mot døden. Et sted bakerst ligger den forlatte artilleribunkeren. Det er der feltkjøkkenet skal stå. De rykker frem, sprang for sprang, gjennom haglet av bly.

De fargesprakende raketene gløder i et uhyggelig lys mellom frontlinjene. Så finner de endelig artillerigranater og tomme granatkasser. Feltkjøkkenet er nådd. De tre musketerene puster lettet ut.

Men fiendens batterier raser igjen. Nedslag etter nedslag, skjelvende lysglimt river opp fontener av jord. Treverk og stålbiter flyr opp med gjørmene og faller ned på taket av bunkeren. Kvarter etter kvarter går. Nå er det umulig å vende tilbake til fronten. Soldatene klumper seg sammen og venter i bunkeren. Og til høyre og venstre, foran og bak dem raser effekten av den mest forferdelige ødeleggelsesteknologien i et bad av stål. Tre bayerske musketerer er låst inne i et jordhull av kanonrørens vilkårlighet; livene deres avhenger ikke lenger av heldetåden og deres egen vilje, men bare av tilfeldighetenes meningsløshet og pliktoppfyllelsen til ukjente artillerister bak de tyske kanonene, som prøver å nedkjempe de engelske motstanderne.

Slike timer ved fronten i den store krigen krever ekte menn. Og om mang en soldat satt med redselen og desperasjonen pustende i nakken, satt det her i den halvt begravde bunkeren nær Moche i Flandern denne natten til 19. oktober 1918 en som hadde mestret denne desperasjonen, korporalen, løperen, broderen, den gode kameraten. Han overvant i seg selv det som ofte skremte de andre. I fire år har han nå stått ved fronten. Her i Flandern opplevde han en gang sin ilddåp. Siden den gang har han gått gjennom nød og død i heltemotets frivillige ånd. Bayerriwald, Wytschaete, La Basse, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - det var de store slagene han opplevde. Når alle fortvilte, holdt han stand, når andre bannet, forble han taus. Når de kollapset av utmattelse, gjorde han sin plikt. Ja, han gjorde mer enn sin plikt: Han trådte ofte inn for en kamerat og risikerte - i hans sted - selv døden i kampens helvete. Regimentets løpere kjente til hans initiativ - frem, frem - når det gjaldt å få ordrer til fronten gjennom sperreild. Da han gjorde seg klar til å hoppe frem fra dekning, omgitt av ødeleggelsens raseri, lød stemmen hans bestemt: "Sett i gang!" Han så ikke ut til å ha nerver, og når andre mistet motet, så han på dem med sine store, klare øyne, og de ble rolige igjen og kjempet videre.

Når han tilbrakte de sjeldne, fredelige timene bak fronten sammen med dem, snakket han entusiastisk om sin kjærlighet: fedrelandet! Han snakket om vissheten om seier og om den skjebnen Tyskland en dag ville få, fordi det hadde en skjebne bak seg som det ellers ikke hadde behøvd å ha.

De forsto ham ikke, de ristet på hodet når han snakket slik. Likevel ante de noe av en stor sannhet i ordene hans. Det gjorde dem redde og hjelpeløse og fikk dem til å le.

"En dag, mye senere, vil du forstå meg!" pleide han å si. Ofte ble disse diskusjonene avbrutt av en alarm, av ordren om et nytt oppdrag. Så sto han på sin post igjen, korporalen, løperen.

Nå satt de tre sammen i den nedslitte bunkeren. Time etter time gikk.

Så, plutselig og lenge etterlengtet, slår blinket fra en eksploderende granat inn i bunkeren. Detonasjonen kastet mennene i bakken, paralyserte dem i skrekk og kastet opp jord. Det var en fulltreffer ved inngangen til bunkeren. Alt skjedde i løpet av en brøkdel av et sekund.

Så kom krigføringens djevelske skrekk i vår siviliserte tidsalder snikende i en usynlig sky: gass!

Mens et nytt angrep settes i gang ved fronten, kjemper mennene i bunkeren her mot den tærende døden som spiser seg inn i lunger og øyne. Ved fronten raser angrepet. I bunkeren fortsetter natten, endeløs...

I morgenskumringen snubler en korporal inn på forbindingsplassen. Noen dager senere ruller et sykehusvogt mot hjemlandet. I vognen, ved siden av sønderskutte krigere, sitter en blind soldat, gårsdagens løper, den som har ruget.

Han som i kampenes uendelighet ikke kunne se lenger med sine friske øyne enn til sin egen skyttergravssektor og den lille flekken med granathull der døden forgjeves forsøkte å jakte på hans liv og hans ordrer til de kjempende troppene, han - den blinde - blir nå seende. Det er natt rundt ham, men i hans hjerte gløder den hellige tilværelsens berømmelse, og han, den blinde, ser nå klart i lyset fra denne flammen de endeløse vidder av verdensbegivenheter, som begynte med blod og vil ende med blod. Han ser sitt folks skjebnesvangre lengsel, han ser en hel verdens lidelse og elendighet. Ja, han ser veien til frelse!

Og mens de røde pøblene spytter på riksvåpenet, mens mytteriet folder ut frihetens filler, modnes en vilje i denne mannen: Krigens blod skal ikke ha flydd forgjeves. Seierskransen fra en bedre seier - Tyskland skal en dag heve den på sitt nye folks flagg!

Det var den stille eden til en blind soldat, og slik begynte den 9. november 1918 på sykehuset i Pasewalk den nasjonalsosialistiske bevegelsens historie.

En mann dro herfra og ble trommeslager, og overalt hvor han formet nye tyskere av mennesker, løftet de armen i tegn på sin nye tro, akkurat som forfedrene løftet spydet da de hilste sin konge, Føreren.

Adolf Hitler i første verdenskrig

Førerens rapport om frontkamerater (1914-1918)

En mann tar tolv fanger

Den 10. oktober 1914 dro jeg til vestfronten med regimentet "List", som Hitler også tilhørte. Flandern var vår første sektor. Men først i 1916, under de bitre materielle kampene, møtte jeg Adolf Hitler personlig. Frem til da hadde vi begge kommet oss uskadd gjennom krigen. En kveld befant vi oss begge i en forlatt kanonstilling da fienden begynte å skyte voldsomt og vilt. Så "serverte" de oss gass. Hele natten hamret artilleriet løs på stillingen vår. Vi trodde vi hadde klart oss bra helt til daggry, da vi fikk vite at Hitler hadde mistet synet. Han sa selv at han ikke kunne se og holdt hendene foran de vonde øynene. Så ble han brakt til et feltsykehus i bakre del av stillingen.

Jeg husker tydelig en hendelse som vitner om Hitlers personlige mot under krigen. Det var ved Epagny. Under en fremrykning måtte Hitler som budbringer passere en skogkledd skråning som var okkupert av franske soldater som var avskåret fra enheten sin. Toppen av hjelmene deres stakk opp over toppen av skyttergravene. Adolf Hitler gjenkjente dem gjennom feltkikkerten, grep en pistol og gjorde et tegn med hånden bakover som om kameratene kom bak ham. Han drev tolv franske soldater ut av stillingene sine og førte dem tilbake til kommandoposten vår.

Hitler snakket ofte i ensomme stunder om Tysklands politiske fremtid. Fremfor alt var han bekymret for delingen av riket i mange småstater. Han sammenlignet de mange tyske småstatene med papirspen, som han hadde bundet fast i hver sin snor. En bris, sa han, kunne blåse dem bort. Men hvis man bandt dem sammen i en bunt, kunne selv ikke en kraftig vind flytte dem. Selv den enkleste av oss forsto hva han ville si.

I den materielle kampen

Den vestlige hæren får forsterkninger, for velkjente enheter i øst er blitt frigjort. Hva det betyr, kan bare måles av den som har stått her i årevis i trommeild fra de materielle kampene, av den som - dekket av inntørket gjørme og blod - kjenner stikken i lungene som kommer fra giftgass, og av den som dag etter dag - sårene som er revet opp av granatsplinter har knapt fått arr - konkurrerer med døden gjennom artilleriskjermen og ivrig drikker en munnfull kaffe eller spiser en tørr brødskive som om det var den fineste kake.

Reserveinfanteriregiment 16, kalt "List", i formasjonen til 6. bayerske reservedivisjon, kjemper i nærheten av Soissons, selv om det ikke har fått påfyll, er tappet for blod og ammunisjon, ikke har fått nye klær på syv uker, er utmattet av tvungne marsjer, er gjennomvåte av regn og ønsker hvile. Egentlig er de utarmet av kampene, men egentlig er de en reserve bak høyre flanke av den syvende og første armé.

Og i virkeligheten står de om kvelden 26. mai i de fremste linjene i et høyre sveip og skal nå rulle opp fienden. Fra Ailette ser de over til Aisne. Deres sjef er Anton von Tubeuf, en major. Han er regimentets niende sjef og har nå ledet "Listers" i fem dager. Han har de andre enhetene i divisjonen med seg over den berømte og beryktede Chemin des Darnes.

Hele regimentet nyser mens det løper og kjemper, for bakken er tett dekket av gass fra artilleriet. Her er det bratte åsrygger, forrevne høyder og "heksedansplasser" som er sønderrevet av granatsplinter og skudd med opprevne trerøtter og grener som stikker opp av den utbrente jorden. Man må løfte bombekasterne, maskingeværene og ammunisjonen over dem for å få dem på plass. Og luften surrer og suser konstant av glødende jern i alle størrelser og fasonger. Telefonlinjer fra regimentsstaben til bataljonene og mellom bataljonene er umulig. Når det gjelder formidling av ordrer, er budbringeren enerådende. Med en nesten drømmelignende sikkerhet løper og springer han ut av krateret og flyr heseblesende mellom detonasjonene med deres oppstigende fontener av stål, ild, jord og røyk, over hull, bjelker og lik, i den helvetes summen fra vepsebolet av stålkledde granater. Hvis han ikke klarer å få budskapet eller ordren sin gjennom dødens brennende forvirring til rett mann, går hele operasjonen til hundene, og den jernhårde viljen til denne fremrykkende kilen av flankeringskrigere kollapser i

fiasko. Ved siden av lederne bærer han nå skjebnen og utfallet av dette slaget i hodet, i lommen, i sin dyktighet og i sitt mot.

Fem dager lang pågår den ville krigen i alle dens former, og - som så ofte før og så ofte etterpå - løper regimentets mest utrettelige, modigste, mest fryktløse budbringerer, hopper, rapporterer, tar imot ordrer og løper fra staben til spissen, fra bataljonen til sjefen.

Og etter fem dager har regimentet rullet opp fiendens front 23 kilometer, dristig brutt den og, så langt tellingen rekker, tatt 400 fanger, 16 kanoner, 100 maskingeværer, fire lastebiler, 15 ammunisjonsvogner og en sapperleir.

"Ved siden av de enkelte ledernes prestasjoner må hovedæren for den strålende gjennomføringen av angrepet tilskrives regimentets budbringerer", uttalte sjefen for R.I.R. 16, kalt "List", Anton von Tubeuf.

Den 1. juni 1918 blir regimentet hedret ved at sjefen mottar Military-Max-Josef-Ordenen. Og den 4. august plasserer den nye innehaveren av Military-Max-Josef-Orden von Tubeuf Jernkorset av første klasse på brystet til korporal Adolf Hitler, den høyeste og for den vanlige soldat i skyttergravene mest sjeldne utmerkelsen.

W. L. Diehl

Fulltreffer i kommandobunkeren

Ved middagstid kommer budbringerne med nye angrepsordrer. Igjen er Adolf Hitler der, urokkelig og utrettelig i utførelsen av sin farlige plikt. Ofte tar han frivillig på seg de vanskeligste oppdragene for en eller annen kamerat, helt frem til de fremste linjene under kraftig beskytning.

Rundt kl. 13.30 settes det andre angrepet i gang med artilleristøtte. Tapene for dem som stormer over det åpne terrenget, er forferdelige. Bare noen få klarer, med bajonetten i hånden, å bryte inn i de første fiendtlige skyttergravene og ta fanger. De kommer ikke lenger. Forgjeves forsøker den andre bataljonen å komme kameratene lenger fremme til unnsetning. Lederen, reserveløytnant Schubert, faller allerede under det første angrepet.

Nå begir regimentets sjef, oberstløytnant Engelhardt, seg personlig til den nordlige skogkanten. Med feltkikkert gjør han seg kjent med situasjonen og speider etter det

beste stedet å angripe fienden på. Men vaktssomme øyne har allerede oppdaget ham. Maskingeværild regner ned over ham, river opp buskene til høyre og venstre og borer seg inn i trærne. Ricochettene surrer gjennom luften. Der kommer Adolf Hitler og korporal Bachmann farende og dekker ham med sine egne kropper. Kommandanten, som ser dårlig, spør forbløffet Hitler: "Hvorfor det?" "Vi vil ikke miste regimentssjefen vår en gang til", er det beskjedne svaret. Som takk får vi et stille håndtrykk fra sjefen, som om det var en selvfølge.

17. november: Sterk artilleriaktivitet fra fienden. En halv time tidligere hadde brigadesjefen, Hans Eksellense Grossmann, personlig gitt ordre om å avløse det utblødde List-regimentet. "Sørg for at dere kommer tilbake", sa han til slutt til oberstløytnanten. For å motta denne ordren har kompanisjefene ankommet regimentets kommandobunker. På grunn av plassmangel må Adolf Hitler og kameratene hans forlate bunkeren for en kort stund. Der - klokken er litt over to - smeller det igjen. En voldsom eksplosjon - en fulltreffer i regimentets kommandobunker.

Adolf Hitler er den første som rykker ut for å hjelpe. Et forferdelig syn møter ham. I ruinene ligger kommunikasjonsunderoffiseren Kreitmaier, befalsadjutant Wimmenauer og en ordremottaker døde. Sersjant Ostberg, regimentsskriveren og offisersrepresentantene Oberer og Martin er hardt såret. Nå leter han etter den ærverdige kommandanten. Er han også død? Der ser han oberstløytnanten falle stønnende bakover og hører ham mumle: "Jeg ville bare tjene fedrelandet mitt!"

Med et hopp er Hitler ved hans side. Det samme gjør kamerat Bachmann. Kommandantens lemleste venstre hånd dingler, og høyre ben er rødt av blod - en granatsplint har kuttet hovedpulsåren. Blodtapet er stort, og bare rask handling kan bringe redning. Hitler tenker ikke lenge. Raskt legger han en mosekompres over det dype såret og binder det sammen med en telefonledning for å stoppe den massive blødningen. Det fungerer, nødforbindingen er dyktig og oppfyller sin hensikt.

En regimentskamerat

Budbringeren

I løpet av natten måtte jeg to ganger bringe beskjeder til den tredje bataljonen i den sørlige sektoren av Roeux. Budbringeren Hitler skulle følge meg. En kort strekning kunne vi bruke jernbanefyllingen som kjærkommen dekning. Men snart måtte vi

forlate den og krysse åpent lende. Veien førte oss forbi to fremskutte kanonstillinger. Knappt var vi kommet i nærheten av dem før fienden hilste oss med morderisk ild. Det var naturligvis ikke bare vi som ble beskytt, men først og fremst kanonene som må ha vekket engelskmennenes mistanke. Hvis jeg hadde vært alene, ville jeg ikke hatt noen betenkeligheter med å gå i full dekning. Ingen ville ha holdt det mot meg. Meldingen vår hadde ingenting med bataljonenes militære handlinger å gjøre. Om den lå der noen timer senere, ville det ikke gjort den minste forskjell. Men kameraten min var av en annen oppfatning. Uten å nøle det minste forsøkte han - naturligvis i full dekning - å komme seg raskt gjennom heksegryten.

Blant budbringere er det ofte slik at de må krysse åpent lende under den mest intense beskytning, mens for meg var slike bevegelser nye, til tross for mine år i skyttergravene. Naturligvis ville jeg ikke se dårlig ut og måtte følge etter. Og det gikk bra. Vi kom oss begge ut av faresonen uten skader.

På tilbaketuren var vi igjen knapt kommet i nærheten av kanonene før den fiendtlige ilden begynte igjen. Det var selvfølgelig ikke mulig å stoppe denne gangen heller, og dryppende av svette, men uskadd, nådde vi den beskyttende togvollen.

I begge de to påfølgende fasene av Arras-slaget fulgte Hitler meg igjen et par ganger, og hver gang kom vi fra det uten skader.

I løpet av disse dagene fikk jeg en vag følelse av at denne budbringeren hadde ekstra mye flaks, og hva var vel mer naturlig enn at jeg følte meg i mindre fare når jeg var i hans selskap.

En frontkamerat

Den ukjente soldaten

Under kommandantens foredrag - han snakket om situasjonen og forbedringen av stillingene våre - gikk forhenget opp og budbringeren Hitler kom inn. Han gjorde honnør (så godt det lot seg gjøre på grunn av hulens lave høyde) og overleverte en skriftlig beskjed. Kommandanten leste den uten å avbryte forelesningen og ga budbringeren tegn til at han kunne gå. Da forhenget trakk seg igjen bak ham, avbrøt majoren sin tale og sa med hevet stemme og en bevegelse mot forhenget: "Når jeg sender dette budet, vet jeg at oppdraget vil bli utført like godt som om det ble utført av den beste offiseren i regimentet mitt."

Denne rosen vakte forståelig nok den største forbauselse hos oss. Ettersom major von Tubeuf lenge var kjent for oss som en leder som bare i de færreste tilfeller ga ros, var denne rosen spesielt betydningsfull når den ble gitt til en soldat som kommandanten knapt kunne vite navnet på.

Løytnant Adolf Meyer

Kilde: *SS Leitheft*, desember 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Ständig leben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abkehr von Neoliberalismus, Verteilung, Verfügung und Verankerung haben nicht ermöglicht, den Kern der gesamten Idee unseres hoch geliebten Führers Adolf Hitler zu erreichen.

Alle Nationalsozialisten sind strengstens erforderte, Verbot und Kampfesgeist stehen Schlichter an Schlichter im Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Untergangs ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Das wissenschaftliche Gegen ist oben dabei, den Völkern - gegen alle weißen Völker (Völkern) - zu helfen. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Rassenreinigung.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Kampfesgeist, ob auf Propagandamaterialien, bewaffnet oder auf einem Schlachtfeld anderer Art: Jeder Nationalsozialist ist seine Pflicht.

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Zpravodajství
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Přední zpráva
Rozhovor s Molly
Část třetí

NSK: Vše současné projekty se zjevně týkají filozofie a umění.

Popíšte prosím svůj názor na dopad těchto témat v politice.

Molly: Studím se stále aktualizovat fotografarii, ale věřím se soustředím na Adolfa Hitlera a Armádu lidstva (www.movingtheancienttruth.com). Teď jsem na 21 stránkách a mám toho ještě hodně před sebou. Studium druhé světové války je absolutně informativní novou polí. Hledáte informace o jedné věci a najdete další dvě, které je třeba prozkoumat. Připadám si trochu jako archeolog, který odkrývá pohřbenou minulost. Minulost, kterou by rádi nevytáhali na světlo. Za záplavu informací a obrázků můžeme opět podkázat internetu. V průběhu let se vynořily nesmírné věci z mrtvého

the NEW ORDER
Number 175 (202) Founded 1974 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the post-war National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích
Stovky knih v mnoha jazycích
Stovky webových stránek v mnoha jazycích

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLJSEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
Julius Streicher der Führer's Private Book
Der Giftpilz
Translated from the Third Reich Original

Hitler in Italy
Hitler's Relationship
HITLER in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
Theodor Fritsch
MORSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!